

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

styre, og som efter min mening er en fortsættelse af den udviklingslinie, der har været karakteristisk for vort samfund og for vor lovgivning.

Det punkt, som i mine øjne skæmmer forslaget, er, at der ikke er skabt ligestilling — fuld ligestilling — mellem mand og kvinde i adgangen til Danmarks trone, men at søn altid skal gå forud for datter, og at broder altid har fortrinsret for søster. Jeg kan fuldtud tilslutte mig landstingsformandens mindretalserklæring i forfatningskommissionens betænkning, hvori hun udtrykker beklagelse over, at man ikke i forfatningskommissionen har kunnet nå til enighed om at skabe den kønnes ligestilling, som iøvrigt er fast forankret i vor lovgivning, den ligestilling, som også statsministeren siger er et af de smukkeste resultater af den folkelige udvikling i de sidste menneskealdrer.

Når forholdet er sådan med hensyn til ligestilling mellem kønnene, hvad er da grunden til, at man på dette punkt ikke følger ligestillingen? Ja, statsministeren siger, at der også er andre hensyn at tage; men han nævner — formentlig af gode grunde — ikke, hvilke andre hensyn det er. Det gik omtrent på samme måde i går med den konservative ordfører, det ærede medlem hr. Karl Olsen, og i dag med det ærede medlem hr. Rasting, der blot henviser til tradition og følelse.

Da statsministeren for kort tid siden omtalte dette punkt i sin radiotale, henviste han til den praksis, som gælder indenfor familierne, hvor drenge ofte går forud for piger. Jeg ser, at det ærede medlem fru Marie Antoinette von Lowzow fra det konservative parti til „Information“ har gjort sig til talsmand for det samme synspunkt som begrundelse for, at der ikke er skabt ubetinget kvindelig tronfølge, idet hun siger, at ligesom det er naturligt i befolkningen, at en søn arver gården og en søn arver forretningen, sådan er det også rimeligt, at søn går forud for datter, når det gælder adgangen til Danmarks trone.

Det forekommer mig at være en noget mærkelig argumentation, idet der jo er en væsensforskul mellem denne praksis og så dette nu i lovgivningen at fastsætte, at der er forskel med hensyn til mands og kvindes stilling, når det drejer sig om adgang til tronen. Jeg skal ikke bestride, at der i gan-

ske betydeligt omfang findes en sådan praksis; men hvadenten man nu finder den rimelig eller ej, er det jo netop sådan, at denne praksis ikke bunder i lovgivningen. Der er, arveretligt og på anden måde, fuld ligestilling mellem mænd og kvinder, og lovgivningen hindrer således ikke, at der på dette punkt sker en ændring af praksis.

Der bliver også anført andre grunde. Der bliver sagt: ja, men det er jo bare noget, man fødes til, og så har det da ikke så stor interesse, om der er ligeret; det er noget andet, når det drejer sig om noget, man vælges til. Heroverfor må jeg sige, at når det bare er noget, man fødes til, når der ikke skal særlige kvalifikationer til udover det, at man er den ældste indenfor en børneflokk, forekommer det mig, at det er endnu naturligere at have fuld ligestilling.

Er der da almindelige kvalifikationer, som man må sige kræves for at være regent, og hvorom man må sige: ja, det er egentlig kun mandkønnet, der fuldtud opfylder dem?

Personlig kan jeg kun anerkende mændenes overlegenhed på eet punkt, og det er med hensyn til muskelkraft. Vel er der svage mænd og stærke kvinder, men i almindelighed vil jeg anerkende, at mændene har en større muskelkraft. Der var jo en tid, da man vurderede regenter efter, om de var gode feltherrer og krigere, og det er også fremdeles sædvanligt, at prinser får en militær uddannelse, men ikke desto mindre er det ikke de synspunkter, den målestok, man anlægger, når man i nutiden skal vurdere, om en demokratisk regent er en god regent eller ej.

Hvad er det da for egenskaber, som det er særlig nødvendigt for en regent at have? Efter min mening er det takt og evne til at omgås mennesker, evne og vilje til at sætte sig ind i sine landsmænds levevilkår, forståelse af deres forhold og deres synspunkter, og det er egenskaber, som det ene køn ikke har i højere grad end det andet køn. Vi har da også i historien set mange eksempler på, at kvindelige regenter har været i stand til at vinde deres folks kærlighed og i stand til at styre lige så dygtigt som mandlige.

Så ser man også fremført, at i andre lande, hvor kvinder får adgang til at være regenter, således i England og i Holland, er der ligeledes betinget kvindelig arvefølge; der går også drengene forud for pigerne